

REFISEK A MAGYAR ETNÁN

II. RÁKÓCZI FERENC EMLÉKTÚRA 2020.

A Mátra-hegység II. Rákóczi Ferenc nagyságos fejedelmünk által gyakran látogatott hely volt. Nem véletlen, hogy számos Rákóczi-emlékhelyet találunk szűk hazánk legmagasabb hegyén. Túraútvonal, emlékfa és forrás is őrzi nagyságos fejedelmünk emlékét a Mátrában.

Második próbálkozásra sikerült megvalósítanunk álmainkat az arra vállalkozó lelkes refis csapattal. Októberben hó és eső miatt halasztottuk el a túrát. Az őszi szünet után viszont minden tökéletesen alakult: összeállt a 20 fős csapat, megvolt a megfelelő tanári kíséret, és az időjárás is kedvezően alakult november első hétvégéjére (november 7. szombat). Az 50 fős buszban minden résztvevő maszkban, külön székben utazta végig az oda-vissza utat. A 10 °C és a napos idő kiváló feltétele volt a túrának.

Galyatetőről (965 m) indultunk 10 óra után, és nemsokára már a Mogyorós-orom (838 m) mellett haladtunk el, miközben élveztük a napsütést, a jó levegőt, és úgy nézett ki, hogy még gombát is találunk.

Közben telt az idő, ahogy a Nagy Lipót, Nagy-Lápafő (679 m) és Véreceverés (699 m) magaslatok mellett haladtunk célunk felé, gyönyörködve útközben a gyönyörű kilátásban.

A Csór-hegy (733 m) északi részén megtaláltuk mi is a Kós Károly kilátó romjait, de közben ismerős arc tűnt fel az ösvényen szembe velünk: Sárközi Attila tanár úr (történelem-fizika) és ismerősei épp Galyatetőre igyekeztek. Velük beszélgettünk kellemes környezetben pár percig, majd folytattuk utunkat a Mátra nyereg irányába tovább. Közben tinóru, vargánya és szürkeperesz került a papírtasakba.

A Parádfürdő-Galyatető-Mátraháza műút elágazáshoz érve figyelmesen keltünk át az úton, majd párhuzamosan a Mátraháza felé vezető úttal az erdőben haladtunk tovább. Itt is sok szürkeperesz lapult az avarban.

Lassan a Hidasi-kút környékén jártunk, és megpillantottuk a Hidasi-erdésházat is, ami jelezte számunkra, hogy lassan, de biztosan az Országos Kéktúra útvonaláról a Rákóczi-turistaútra térünk rá, és ezen keresztül ostromoljuk meg az andezit tömbökön a Kékest (1014 m).

A Somtető mellett elhaladva a Som nyeregbe értünk, ahol már feltűnt előttünk a TV-torony, ami jelezte, hogy közel járunk a csúcshoz. Ez után következett a túra rövid, de ugyanakkor meredek, fásztzó szakasza. Igazán szívet, tüdőt és lábizmot próbáló szakasz volt, de megérte a fáradságot, mert a Sombokor-kilátóponton gyönyörű panoráma tárult elénk nyugatra és délre: a Nyugati-Mátrára, Gyöngyösre és az Alföldre.

Tíz perces napozás következett ezután és falatozás, majd az utolsó szakasz fel a Kékesre a gyönyörű bükkerdőn keresztül. Fent a csúcson gépkocsival érkező emberek tömegét kellett kerülgetni, hogy elkészítsük a kötelező fotókat az 1014 méteren levő kőnél és a Rákóczi-emlékoszlopnál. Teljesen más érzések kavargtak bennünk akkor tudva, hogy mi 10 km-en keresztül gyalog érkeztünk fel ide.

Sokat nem időztünk itt, a parkolóban már várt ránk a busz, és nyomban felszálltunk, hogy folytassuk utunkat hazafelé.

Hálásak vagyunk Istennek mindenért, amit ezen a napon kaptunk: egészséget, jó időt, jó kedvet, társakat és nem utolsósorban gombát, amiből otthon pompás eledel készült.

Az emléktúra a Rákóczi Szövetség belső pályázata által valósult meg, amit ezúton köszönünk meg.

Katona Péter túraszervező